

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 60.

Sjette Session.

56de Møde.

Torsdagen den 15de Marts.

(Fortf.)

Rnuth: Det er ikke for at fremsætte nogen Bemærkning om, hvad den ærede sidste Landstthingsmand har udtalt, at jeg har bedet om Ordet; men jeg bad derom paa den Tid, da min ærede Nabo (Lehmann) havde udtalt sig, for dengang at ytre, at, omendskøndt jeg i det Væsentlige samstemmer med ham og ganske vist især samstemmer med ham med Hensyn til den Betydning og Vægt, som han tillægger det højere Underviisningsvæsen, saa kan jeg dog ikke derved endnu bringes til at arbejde mod Lovforslaget. Det staaer ikke for mig endnu saaledes, at jeg derved skulde føres til ved det sidste Stadium at stemme derimod. Det er ganske vist, at det er pinligt for mig, saaledes som det har vilst sig, at det er for Flere, hvis vi skulde bringes til den Beslutning at votere Kolding Skoles Nedlæggelse, pinligt, ikke blot, fordi der er en god, hensigtsmæssig og ny Bygning af Steen, men ogsaa, fordi der er en god Bygning af aandelige Kræfter, hvis Samvirken derefter maatte ophøre. Men jeg føler mig ved denne hele Sag trykket af den Vanfærlighed, som ligger i, at Tiden nu er saa langt fremrykket, og at det forekommer mig, at der er meget lidet Haab om, at man skulde kunne bringe noget Ændringsforslag igjennem, om der end ellers kunde have været noget saadant, som man muligens kunde have tilraadet. Jeg troer i alt Fald, at man maatte være meget varsom med at bringe nogen saadan Ændring paa Bane, og at altsaa her Valget væsentligen er mellem at tage Lovfor-

slaget saaledes, som det nu engang er, eller forkaste det. Forkastedes Lovforslaget, saa vilde jeg netop frygte for, hvad min ærede Nabo (Lehmann) yttrede, at man kun opstillede et Resultat, der kunde staae til næste Rigsdag og da igjen vilde blive rokket. Man vilde nemlig derved paa ingen Maade sikke Kolding Skoles Bestaaen, men man vilde tvertimod udsætte den for at blive i samme pinlige Uvishedsstilstand, hvilken man kan vide maa være i høj Grad trykkende. Man vilde tillige ved en saadan Forkastelse ganske vist give Anledning til, at der paany blev fremdraget en Række af Discussioner om det hele lærde Skolevæsen, som, hvor interessant de ogsaa maaskee kunde være, dog vistnok ikke vilde være stikede til i det nærværende Dialekt at føre denne Sag videre fremad. Mig forekommer det idetmindste, at, jo mere vi have hørt af saadanne offentlige Discussioner — jeg tager herved paa ingen Maade specielt Hensyn til Uttringer, der ere fremførte for kort Tid siden, men jeg tager Hensyn til Charakteren af de offentlige Discussioner om det lærde Skolevæsen talmindelighed, — desto mere viser det sig, at der er en dyb Uenighed tilstede derom og saa modsatte Anskuelse og Ideer, at man vistnok maa erkende, naar man, saaledes som min ærede Nabo, taler om, at der hos tidligere Regjeringer — som han naturligvis alene kunde sigte til — har været en vis Usikkerhed og Mangel paa Plan i disse Forhold, — at saa ere vi Alle medskyldige deri. Ingen af os har vidst at paavise noget Sikker og Bestemt; men der har vilst sig den stærke Uenighed og saa modsatte Anskuelse, at derimellem ingen Forsoning har kunnet opnaaes. Der har staaet paa den ene Side en tæt sluttet Skare af vistnok meget lærde Mænd,